

Arrest

nr. 160 564 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 9 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, dient op 6 februari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 18 maart 2013 wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 3 oktober 2013 wordt de adoptie van verzoeker door een vrouw van Belgische nationaliteit en haar echtgenoot van Ghanese nationaliteit, rechtsgeldig verklaard. Dit vonnis wordt op 26 november 2013 overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 5 december 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en wordt verzocht om bijkomende documenten voor te leggen binnen de drie maanden, ten laatste op 5 maart 2014.

Verzoeker legt bijkomende documenten neer die door de stad naar de Dienst Vreemdelingenzaken worden verstuurd op 14 maart 2014

Op 4 juni 2014 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 juni 2014 en vermeldt *“volgende documenten werden niet voorgelegd: bewijs dat hij/zij ten laste is van de referentiepersoon: attest van onvermogen uit het land van herkomst”*.

Op 2 juli 2014 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 30 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing vermeldt dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Op 6 februari 2015 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Er wordt hem een bijlage 19ter afgegeven.

Op 15 juli 2015 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan de burgemeester van Gent met de vraag om verzoeker uit te nodigen voor 3 augustus 2015 bijkomende documenten voor te leggen, meer bepaald *“Bewijzen ten laste”*.

Op 5 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6.02.2015 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voornamen: (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 39 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches voor de periode 02.12.2013 - 08.12.2013 (Accent Jobs for people)
- loonfiches voor de periode januari - februari 2014 (NV xxx), bijbehorende attesten (ACV) waaruit blijkt dat ze in de periode december 2013-februari 2014 een aanvullende werkloosheidsvergoeding ontving

De meest recente van de voorgelegde documenten dateren van februari 2014, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Op 6 augustus 2015 brengt de stad Gent het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 15 juli 2015 ter kennis van verzoeker.

Op 20 augustus 2015 wordt de bestreden beslissing ter kennis gebracht.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel : Schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging
Manifeste beoordelingsfout

1.

Verzoeker heeft op 6 februari 2015 een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 6 augustus 2015 werd verzoeker door de stad Gent uitgenodigd bewijzen ten laste voor te leggen en dit vóór 3 augustus 2015 (cf. stuk 2).

Dat derhalve verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde om alsnog bewijzen ten laste neer te leggen nu

hij pas uitgenodigd werd (om dit te doen) op 6 augustus 2015 en de datum voor neerlegging ondertussen reeds verstreken was.

Dat verweerder geenszins met deze laattijdige betekende uitnodiging t.a.v. verzoeker rekening heeft gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Op 20 augustus 2015 wordt verzoeker door verweerder immers in kennis gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 5 augustus 2015 (bijlage 20) (cf. stuk 1).

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout nu verweerder geen rekening heeft gehouden met de verzoeker te laattijdig betekende uitnodiging en verzoeker de kans niet heeft gekregen de door verweerder gevraagde documenten neer te leggen.

Verweerder heeft in elk geval de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

2.

Dat verzoeker in elk geval opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem tijdig aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker tijdig uitgenodigd alsnog recente bewijzen aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Verzoeker wordt door verweerder verweten nagelaten te hebben zijn aanvraag te actualiseren.

Dat verzoeker evenwel door verweerder gewoonweg de mogelijkheid niet werd geboden zijn aanvraag te actualiseren.

3.

Dat tenslotte dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de Belgische referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42 §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Hij haalt eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker betoogt dat hij eerst op 3 augustus 2015 in kennis werd gesteld van de beslissing d.d. 15 juli 2015 om ten laatste op 3 augustus 2015 alsnog bewijzen ten laste voor te leggen. Hij verwijt

verwerende partij hiermee geen rekening gehouden te hebben en stelt niet de kans gekregen te hebben om de gevraagde documenten voor te leggen. Hij vervolgt dat verwerende partij hem niet uitgenodigd heeft om bijkomende stukken over te maken aangaande de inkomsten van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 15 juli 2015 uitgenodigd werd om bewijzen ten laste voor te leggen, doch dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten daar de referentiepersoon niet had aangetoond over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat afdoende gemotiveerd werd omtrent de documenten waaruit de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon blijken. Verzoeker bracht bewijzen van inkomsten van de Belgische referentiepersoon voor, waarvan de recentste dateren van februari 2014.

Daar op grond van de door verzoeker overgemaakte stukken geen zicht kon worden geboden op het huidige netto-inkomen van de Belgische referentiepersoon, diende de verwerende partij geen behoefteanalyse te maken.

Bij arrest d.d. 23 juni 2014 (nr. X) oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat de enige bewijzen van inkomsten van de partner van de verzoeker loonbrieven zijn uitgaande van een interimkantoor. De verwerende partij merkt in casu terecht op dat interimarbeid niet in casu als stabiel en regelmatig kan worden beschouwd. (...) Evenmin was de verwerende partij bij gebreke aan regelmatige bestaansmiddelen er toe gehouden een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet te verrichten.”

Bij arrest d.d. 21 mei 2014 (nr. X) oordeelde de Raad als volgt:

“2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen omdat er geen gegevens beschikbaar zijn waaruit actuele bestaansmiddelen blijken. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvV 11 juni 2013, nr. 223.807).” (RvV, 21 mei 2014, nr. X; eigen onderlijning)

In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat de hoorplicht en de rechten van de verdediging werden geschonden, dient te worden opgemerkt dat verzoeker ruimschoots de kans kreeg om de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie met bewijsstukken te onderbouwen en al de toelichtingen te verstrekken die hij nuttig achtte, zodat hij niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat hij niet de mogelijkheid had om zijn standpunt aan de verwerende partij kenbaar te maken. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de hoorplicht of de rechten van de verdediging – in de mate deze in casu al kunnen worden ingeroepen – werden geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.”

3.1.3.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de rechten van de verdediging. Verzoeker voert aan dat hij pas op 6 augustus 2015 werd uitgenodigd om bewijzen ten laste voor te leggen vóór 3 augustus 2015 en dat bij het nemen van de bestreden beslissing en het beoordelen van verzoekers aanvraag geen rekening werd gehouden met deze laattijdige kennisgeving van de vraag om bewijzen ten laste voor te leggen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 juli 2015 een schrijven richt aan de burgemeester van Gent met de vraag om verzoeker uit te nodigen vóór 3 augustus 2015 bijkomende documenten voor te leggen, meer bepaald “Bewijzen ten laste”. De stad Gent brengt het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 15 juli 2015 op 6 augustus 2015 ter kennis van verzoeker, dit is inderdaad reeds na het verstrijken van de termijn waarbinnen verzoeker deze stukken moest bijbrengen.

De vraag rijst echter of verzoeker dit schrijven nodig had om te weten welke stukken hij diende voor te leggen in het kader van zijn aanvraag. Het document dat aan verzoeker te laat ter kennis werd gebracht vermeldt dat hij "Bewijzen ten laste" dient voor te leggen en specificeert deze.

Er is geen wettelijke verplichting om in het kader van een aanvraag gezinshereniging middels een bijkomend schrijven aan de aanvrager mee te delen welke documenten hij dient mee te delen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat huidige aanvraag verzoekers derde aanvraag tot gezinshereniging is. Zijn eerste aanvraag gezinshereniging werd op 4 juni 2014 geweigerd omdat "*volgende documenten werden niet voorgelegd: bewijs dat hij/zij ten laste is van de referentiepersoon: attest van onvermogen uit het land van herkomst*". Verzoekers tweede aanvraag gezinshereniging werd geweigerd omdat verzoeker onvoldoende had aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Verzoeker wist dus, omwille van twee geweigerde aanvragen die de redenen van weigering vermeldden, welke documenten nog ontbraken in zijn dossier en welke documenten hij dus logischerwijze zou moeten voorleggen bij een derde aanvraag. Verzoeker kan het feit dat hij geen bewijzen heeft voorgelegd inzake het ten laste zijn, *in casu* dus niet toeschrijven aan het loutere feit dat hij slechts een laattijdige kennisgeving heeft gehad van de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin dit nog eens expliciet gevraagd werd.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan *in casu* niet worden aangenomen. Het bestuur had geen wettelijke verplichting om verzoeker schriftelijk mee te delen welke documenten hij diende voor te leggen en in voorliggend geval blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker in het kader van zijn derde aanvraag gezinshereniging, gesteund op dezelfde grond als zijn twee vorige aanvragen (als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg), door de twee vorige weigeringsbeslissingen op de hoogte was van welke documenten nog ontbraken in zijn dossier.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* wordt herhaald dat het bestuur geen wettelijke verplichting heeft om in het kader van een aanvraag gezinshereniging de aanvrager schriftelijk mee te delen welke documenten hij diende voor te leggen, zodat een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

3.1.3.2. In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van de verdediging. Verzoeker herhaalt dat hij tijdig diende uitgenodigd te worden om de gevraagde documenten neer te leggen en dat de verwerende partij zich moest informeren bij hem.

De hoorplicht zoals door verzoeker aangehaald als beginsel van behoorlijk bestuur, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, kan enkel in het raam van de zorgvuldigheidsplicht vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker bij zijn vorige aanvragen bijkomende stukken heeft ingediend (vb. in het kader van zijn eerste aanvraag gezinshereniging, op 14 maart 2014 faxte de stad Gent bijkomende documenten door die verzoeker had afgegeven). Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij geen bijkomende stukken zou kunnen indienen in het kader van zijn derde aanvraag. In dit verband wordt tevens herhaald dat, precies gezien het feit dat het om zijn derde aanvraag ging, verzoeker op de

hoogte was van de procedure en van de reden waarom zijn eerste twee aanvragen werden geweigerd. Verzoeker had bijgevolg de mogelijkheid om in het kader van zijn derde aanvraag alle stukken voor te leggen die hij nodig en nuttig achtte.

Verzoeker maakt in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Een schending van de hoorplicht kan *in casu* niet worden aangenomen.

3.1.3.3. In een derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht. Verzoeker meent dat een behoefteanalyse moet worden uitgevoerd overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid indien niet voldaan is aan de voorwaarde van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

(...)

- (...).”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 39 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches voor de periode 02.12.2013 - 08.12.2013 (Accent Jobs for people)

- loonfiches voor de periode januari - februari 2014 (NV xxx), bijbehorende attesten (ACV) waaruit blijkt dat ze in de periode december 2013-februari 2014 een aanvullende werkloosheidsvergoeding ontving

De meest recente van de voorgelegde documenten dateren van februari 2014, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Verzoeker meent dat een behoefteanalyse had moeten gebeuren en dat hij moest worden uitgenodigd om stukken voor te leggen aangaande de maandelijks uitgaven voor het huishouden van verzoeker en de referentiepersoon.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding. De meest recente documenten betreffende de inkomsten van de referentiepersoon in het kader van de aanvraag ingediend op 6 februari 2015, dateren immers van februari 2014. De

gemachtigde kon dus op grond van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid vaststellen dat het bestuur geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon.

Er dient te worden vastgesteld dat deze situatie de afwezigheid van een bestaansmiddel inhoudt zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt vervolgd dat er *“Bijgevolg (...) niet afdoende beoordeeld (kan) worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013)”*.

Het komt de Raad bijgevolg niet onredelijk voor dat de gemachtigde, bij gebrek aan informatie over actuele bestaansmiddelen, *in casu* niet is overgegaan tot een behoefteanalyse. Verzoekers betoog dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld door zich niet te informeren aangaande de maandelijkse onkosten van het huishouden van verzoeker en zijn Belgische partner of verzoeker daaromtrent te horen, kan evenmin worden bijgetreden. Er dient immers te worden herhaald dat er *in casu* géén actuele bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zodat een behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet niet aan de orde is en de gemachtigde daaromtrent evenmin dient te motiveren noch verzoeker in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken of te horen. In dit verband wordt tevens verwezen naar de bespreking van het tweede onderdeel van dit middel.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St.*, Kamer, 53 0443/016, p. 34) blijkt dat de hypothese die gevisieerd wordt door artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet waarin een behoefteanalyse moet worden gemaakt deze is waarbij de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn, doch niet ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (*cf.* RvS 16 december 2014, nr. 229.571). *In casu* is dit niet het geval, gezien er geen bewijzen voorliggen van het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde op basis van een verkeerde foutenvinding of op kennelijk onredelijk wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen. De schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

3.1.3.4. De schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van het artikel 74/13 Vw., van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers gezins- en familieleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

Hij verwijt verwerende partij dat hij had moeten worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet kan voorhouden als zou het hoorrecht geschonden zijn.

In het kader van zijn verblijfsaanvragen stond het hem vrij om aan verwerende partij alle volgens hem nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens hem nuttige opmerkingen kenbaar te maken.

Hij werd dus in de mogelijkheid gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de bestreden beslissing werd genomen. (HvJ 22 november 2012, M., zaak C-277/11, punt 87)

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. X) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). RvV 29 juli 2008 nr. X)

Verzoeker maakt overigens niet duidelijk wat hij graag had willen kenbaar maken aan verwerende partij, waarvan verwerende partij niet op de hoogte zou zijn geweest en dat van invloed zou zijn op de bestreden beslissing. Hij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog als zou zijn hoorrecht geschonden zijn omdat hij “diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en familieleven in België.”

Het hoorrecht houdt geenszins de verplichting in voor de bevoegde autoriteit om, wanneer zij voornemens is om samen met de vaststelling van een illegaal verblijf, een terugkeerbesluit uit te vaardigen, de vreemdeling daarvan op de hoogte te stellen of hem te waarschuwen, zodat hij zijn zienswijze ten aanzien van dit besluit kenbaar kan maken. (conclusie advocaat-generaal in zaak C-166/13, punt 56)

Bovendien kan een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing beïnvloeden, wanneer verzoeker zou aantonen dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Verzoeker die een algemeen en vaag betoog voert omtrent miskenning van zijn hoorrecht, slaagt er niet in aan te tonen dat dit recht zou zijn geschonden.

Voor wat betreft de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat dit artikel geenszins een motiveringsplicht inhoudt.

Verzoeker kan derhalve niet voorhouden als zou dit artikel geschonden zijn, nu geenszins wordt gemotiveerd waarom er geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezins- en familieleven in België.

De aanvraag werd door verzoeker ingediend als bloedverwant in de neergaande lijn. Verwerende partij is derhalve op de hoogte van verzoekers voorgehouden familiale situatie in België.

Verwerende partij betwist het gezins- en familieleven niet doch stelt dat uit de voorgelegde stukken niet kan blijken dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Derhalve kan verzoekster niet voorhouden als zou er geen rekening zijn gehouden met het gezins- en familieleven.

Uit wat voorafgaat blijkt dat hij de door haar voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.”

3.2.3.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, dient te worden opgemerkt dat, los van de vraag of deze bepaling reeds werd omgezet naar Belgisch recht, deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging van derdelanders. Overeenkomstig artikel 3.3 van de richtlijn 2003/86/EG is deze richtlijn niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. Verzoeker is *in casu* het familielid van een Belg en heeft een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg ingediend. Hij valt dus niet onder het toepassingsgebied van voormelde richtlijn, zodat hij de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet dienstig kan opwerpen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.2.3.2. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij wel degelijk van plan was om verzoeker (schriftelijk) te horen, met name door middel van de brief daterend van 15 juli 2015.

Zoals reeds werd besproken bij het eerste middel, blijkt dat dit schrijven verzoeker niet tijdig heeft bereikt maar dat verzoeker, omwille van twee geweigerde aanvragen die de reden van weigering vermeldde, wist welke documenten nog ontbraken in zijn dossier en welke documenten hij dus logischerwijze zou moeten voorleggen bij een derde aanvraag. Verzoeker toont in het middel niet aan dat hij wel degelijk documenten had kunnen voorleggen die bewijzen dat hij wel ten laste was van de Belgische referentiepersoon, zodat hij in dit opzicht alvast niet aantoont dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben.

Inzake het gezins- en familieleven van verzoeker dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was, middels de drie aanvragen tot gezinshereniging met verzoekers Belgische moeder. De omstandigheid dat hij hierover tijdens een verhoor nog bijkomende informatie zou hebben kunnen geven, brengt *in casu* niet mee dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. De verwerende partij was immers reeds op de hoogte van het feit dat verzoeker een Belgische moeder heeft en in het verzoekschrift concretiseert verzoeker niet welke specifieke omstandigheden hij wenste aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere afloop.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 van het Handvest en dat hij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. De schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Verzoeker voert in het middel de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat er, in strijd met dit artikel, geen enkele afweging is gebeurd.

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsplicht bevat, zodat de bevelscomponent van de bestreden beslissing *in casu* hieromtrent niet uitdrukkelijk dient te motiveren. Er moet echter wel blijken dat bij het nemen van de bevelscomponent, rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van het familiaal leven van verzoeker. Meer nog, de bestreden beslissing betreft een antwoord op de aanvraag gezinshereniging van verzoeker. In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt uiteengezet waarom de gemachtigde van oordeel is dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te krijgen op basis van gezinshereniging. Bijgevolg blijkt uit deze component van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, laat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is *in casu*, gelet op het voorgaande, niet het geval.

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Tevens wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel voor wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van de verdediging. Hieraan wordt toegevoegd dat wat de bevelscomponent betreft, verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen.

3.2.3.5. De schending artikel 41 van het Handvest, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en het

evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET